

**Puterile paranormale ale oamenilor
și mecanismele decriptate ale magiei**

Înainte de a ne continua succinta noastră incursiune prin misterele magiei, credem că ar fi necesar să clarificăm un aspect deosebit de important al necunoscutului omenesc ce are, fără îndoială, o legătură nemijlocită cu magia.

Desigur, percepția oamenilor asupra magiei a fost diferită, fie ei specialiști sau necunoscători, unii considerând-o o șarlatanie bazată pe superstiții, alții, dimpotrivă, au privit-o ca pe un fenomen izvorât dintr-o realitate ocultă, tenebroasă, unde acționează legi supranaturale. Prin urmare, unii cercetători au presupus că între magie și însușirile paranormale ale unor magicieni trebuie să existe o relație strânsă de interdependență, dar necunoscută omului.

Ceea ce numim noi puteri paranormale, manifestate de unii semeni ai noștri, nu numai în viziunea noastră dar și în cea a altor pasionați ai acestui fenomen controversat încă, nu sunt altceva decât o moștenire genetică din timpurile imemorabile ale creației noastre cosmice. Ele nu sunt nici pe departe niște daruri hărăzite numai anumitor oameni aleși, pentru că, în urma cercetărilor întreprinse în ultima vreme de către oamenii de știință credibili, am ajuns la concluzia că toți oamenii de pe Pământ, indiferent de rasă, religie, sex sau apartenență socială, au fost înzestrați cu astfel de puteri pe care cei mai puțin informați le-au categorisit drept paranormale.

Dar acestea sunt ascunse în sinele nostru adânc, respectiv în acea parte încă necunoscută a ADN-ului, și „încuiate” cu „cheia” din motive lesne de înțeles: oamenii nepregătiți nu ar ști să le folosească numai în scopuri benefice. În general, Biserica Creștină are o viziune cam prăfuită cu privire la această problemă încă umbrită de necunoaștere: dacă puterile cu pricina se manifestă la slujitorii ei oficiali, atunci ele sunt daruri ale Divinității, iar dacă sunt prezente la oameni obișnuiți, la mireni, atunci ele, indubitabil, sunt oferite de diavol. Un caz care a stârnit astfel de controverse a fost cel al celebrei Djuna.

Așadar, toate puterile paranormale pe care le cunoaștem: telepatie, telekinezie, clarviziune, premoniție, levitație, precum și multe altele de-a dreptul incredibile, cum ar fi invizibilitatea, dorm neștiute în fiecare exemplar uman, iar accesul la ele ne este deocamdată interzis. O parte din

MAGIA ÎNTRE SUPRANATURAL ȘI NATURAL (II) - Puterile paranormale ale oamenilor și mecanismele decriptate ale magiei

specialiști consideră că numai unii oameni moștenesc însușirile paranormale dintr-o îndepărtată protoistorie, puteri degenerate astăzi de efectele civilizației moderne, așa cum a afirmat, acum peste o jumătate de veac, parapsihologul Wilhelm H. C. Teuhaeff, profesor la Universitatea Utrecht, ceea ce nu este chiar departe de adevăr. Spre deosebire de el, noi suntem convingși că absolut toți oamenii le moștenesc, iar în ceea ce privește acel trecut foarte îndepărtat, poate că omul de știință olandez se gândea la ceea ce Mircea Eliade numea epoca de aur a Paradisului pierdut în „Istoria credințelor și ideilor religioase” (Editura Științifică, București, 1991, pag. 38). Este foarte posibil ca în acel „illo tempore” oamenii „primitivi” să fi știut să comunice cu animalele, cu plantele, cu mineralele, cu întreaga natură, ba chiar să descifreze și informațiile venite din Cosmos.

Pentru ca oamenii să beneficieze de puterile pe care le dețin fără să conștientizeze, ar trebui să descopere „codurile de acces” ce permit deblocarea lor. Noi suntem încredințați că omul, așa cum se prezintă astăzi pe Terra, este incomplet dezvoltat: creierul său nu funcționează la parametri normali, cu întreaga sa capacitate și, în special, cortexul, partea cea mai recentă a creierului care este suportul spiritualității.

Dacă am ști cum să intervenim asupra creierului nostru pentru a funcționa la întreaga sa capacitate, atunci am reuși să deblocăm și puterile din noi. Dar, oare cum le-am folosi fără o pregătire psihologică prealabilă? În slujba binelui sau a răului? Și Mircea Eliade în „Mitul eternei reînnoiri” (Editura Univers enciclopedic gold, București, 2011, pag. 154) făcea o referire la această posibilitate: „Numai că Orientul nu acceptă destinul ființei umane ca definitiv și ireductibil.

Tehnicile orientale se străduiesc înainte de toate să anuleze condiția umană sau să o depășească. În această privință, se poate vorbi nu numai de libertate (în sens pozitiv) sau de emancipare (în sens negativ), ci cu adevărat de creație; căci este vorba chiar de a crea un om nou și de a-l crea pe plan suprauman, un omzeu, așa cum nu și-a imaginat niciodată omul istoric că ar putea să-l creeze”.

De bună seamă că Eliade, când scria despre „tehnicele orientale”, se referea, bineînțeles, la yoga. Foarte pe scurt, yoga este un sistem filozofic din străvechea Indie antică, alcătuit din opt etape, fiecare dintre ele cuprinzând câte un ansamblu de exerciții psihosomatice numite „asane” sau „posturi”, greșit înțelese de către neinițiați ca simple exerciții fizice. Pe măsura parcurgerii acestor etape, numai sub îndrumarea unui maestru numit „guru”, yoghinul ajunge să-și deblocheze, rând pe rând, puterile, pentru ca, în final (foarte puțini yoghini sunt capabili să parcurgă cele opt etape), să atingă autodesăvârșirea, respectiv unirea cu Brahma și încetarea reîncarnărilor. Pentru mai multe amănunte cu privire la acest subiect puteți consulta cartea „Lucia Ferescu sau Steaua Dimineții” (autor Petru Vintilă Jr., Editura Compania, București, 2016, pag. 291-310).

Fără îndoială, Biserica Creștină contestă doctrina filozofică yoga, o învățătură izvorâtă din înțelepciunea multimilenară indiană și tibetană, tot așa cum neagă și realitatea fenomenului metemomatozei (reîncarnarea), tot de origine indiană.

Ioan Petru Culianu, în cartea sa „Călătorii în lumea de dincolo” (Editura Nemira, București, 1994), oferă o altă explicație a originii yoga: o informație realmente surprinzătoare din biografia lui Padmasambhava, presupusul autor al celebrei „Bardo Thodol”, biografie scrisă de discipolul său, prințesa tibetană Yeshe Tsogyal, spune că acesta a primit instruirea yoghină direct din ceruri (pag. 115). De la cine din ceruri? De la zei? Yoga practică de călugării ashram-urilor himalayene sau ai mănăstirilor tibetane reprezintă o realitate care supraviețuiește de mii de ani dincolo de îngrădirile dogmelor creștine, tot așa cum adevărul metemomatozei este confirmat de sutele de mii sau chiar milioanele de cazuri prezentate în studii alcătuite de oameni de știință a căror probitate profesională se situează dincolo de orice suspiciune. De exemplu, câteva cazuri deosebit de interesante de reîncarnare sunt analizate de savantul român, profesor universitar dr. Dumitru Constantin-Dulcan, medic psihiatru și neurolog, în cartea sa „Mintea de dincolo” (Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2013).

Și nu în ultimul rând, creștinismul a luat întotdeauna o atitudine extrem de fermă și critică cu privire la ideea ca omul, prin propriile sale puteri, să evolueze la statutul de supraom, chiar dacă, din punct de vedere fizic, el are toate datele necesare, așa cum le-am prezentat anterior.

Controversa a fost abordată de mulți teologi importanți, între care se numără și celebrul Părinte Ieromonah Serafim Rose în scrierile sale religioase reunite sub titlul „Cartea Facerii, Cartea Lumii și

MAGIA ÎNTRE SUPRANATURAL ȘI NATURAL (II) - Puterile paranormale ale oamenilor și mecanismele decriptate ale magiei

„Omul începuturilor” (Editura Sophia, București, 2001), partea a II-a, capitolul trei, numit „Evoluționismul creștin”. Noi socotim că atitudinea Bisericii Creștine în această problemă este un nonsens: puterile ne-au fost dăruite în momentul Creației chiar de către Dumnezeu, dar nu avem dreptul să le folosim pentru că ne-am transforma în supraoameni, adică un fel de zei: „Și a zis Domnul Dumnezeu: «Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!»” (Biblia, Facerea, 3, 22).

Cine, cu adevărat, nu dorește ca oamenii să evolueze la statutul de zei? În concluzie, noi suntem absolut convinși că puterile, considerate eronat ca paranormale, sunt în realitate cât se poate de normale și nu au nimic de-a face cu supranaturalul. Din această perspectivă legătura dintre magie și magii cu puteri „paranormale” nu are nicidecum cauze inexplicabile.

În foarte strânsă legătură cu cele analizate până acum, ar fi necesar să atingem puțin și problematica puterii gândului, a cuvintelor și a cifrelor. Cuvintele, ca expresie a gândurilor, au o încărcătură energetică benefică sau malefică, unele dintre ele, deosebit de puternice, aparent supranaturale, fiind folosite în magie din timpuri străvechi. Așa sunt, de exemplu, mantrele în India (o silabă, un cuvânt sau un vers), unde cea mai importantă dintre toate este silaba sacră OM sau AUM. În Egiptul antic, versurile din „Cartea Morților Egipteni”, unde sunt reunite celebrele „Texte ale piramidelor” și „Textele sarcofagelor”, oferă celor decedați puteri „supranaturale” cu ajutorul cărora vor reuși să străbată „porțile zăvorâte ale morții”, respectiv „vămile văzduhului”. În spațiul semitic Cabala conține cuvinte magice, sau sintagme magice formate din cuvinte aparent fără sens, cum ar fi de pildă: „SDYR TYKRY’M YBY BYHW SWWSH’P RWP WYHM” (Ioan Petru Culianu, „Călătorii

în lumea de dincolo”, Editura Nemira, București, 1994, pag. 180). O astfel de formulă, astăzi căzută în derizoriu, dar, în trecut, considerată ca deosebit de puternică, este celebrul cuvânt magic ABRACADABRA. Alături de cuvinte, și numerele, la rândul lor, sunt purtătoare de forțe magice și erau folosite fie singure, fie grupate, după anumite reguli, în pătrate magice.

De câteva decenii, puterea energetică a gândului, a cuvintelor și a muzicii (deci a sunetelor) este confirmată de știință.

De exemplu, gândurile și cuvintele benefice, în special cele legate de religie, influențează cristalizarea armonioasă a apei, pe când cele încărcate de răutate și ură o fac să cristalizeze haotic. Rugăciunile sunt un fel de mantră creștine, încărcate benefic din punct de vedere energetic, și, în afară de comunicarea cu Divinitatea, au rolul de a curăța, de a purifica moral pe cei care o rostesc sincer, cu credință adevărată. Plantele, dacă sunt îngrijite cu dragoste, dacă le vorbești frumos și cresc într-un mediu muzical armonios (muzică religioasă, preclasică sau clasică), se dezvoltă bine și sănătos, așa cum, dimpotrivă, ele se îmbolnăvesc și mor dacă sunt tratate cu răutate și indiferență. O pădure „știe” relele intenții ale unui tăietor de lemne care o străbate și transmite „știrea” din copac în copac.

În trecut, tăietorii de lemne cunoșteau aceste adevăruri și îndeplineau ritualuri prin care își cereau iertare copacilor ce urmau a fi sacrificați. Muzica armonioasă (preclasică și clasică) determină vacile să dea o producție mai mare de lapte, pe când muzica dizarmonică (rock) le stresează cu rezultate

MAGIA ÎNTRE SUPRANATURAL ȘI NATURAL (II) - Puterile paranormale ale oamenilor și mecanismele decriptate ale magiei

negative în cantitatea de lapte. Iată, deci, că în toate aceste cazuri nu avem de-a face cu nimic supranatural.

De altfel, și cercetările savantului român Dumitru Constantin-Dulcan oglindite într-una din cărțile sale, „Inteligența materiei” (Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2009) converg spre aceeași concluzie: fenomenele pe care le considerăm a fi misterioase și inexplicabile au întotdeauna un suport real și logic.

În cadrul magiei de tip superior, aceea practică de elitele spirituale ale timpului, de inițiați în aceste taine, o parte foarte importantă au deținut-o astrologia și alchimia.

Atrologia, considerată o paraștiință, își are originea, după unii cercetători, în antichitatea celor mai importante civilizații din Europa (Imperiul Roman, Grecia, teritoriile celtice și druidice), Orientul Apropiat (Persia, Babilon), Extremul Orient (China, India), Egipt, cele două Americi etc și se ocupă cu influența astrelor asupra vieții oamenilor și a lumii în general. În concepția astrologilor, viața oamenilor este condiționată de poziția unor astre pe bolta cerească ceea ce, implicit, influențează în permanență și istoria modelată de oameni.

După alte surse, originea ei pare a fi mult mai veche, foarte probabil în neolitic, dacă ținem cont de complexele megalitice ce împânzesc aproape tot globul. Noi le cunoaștem mai bine pe cele din Europa: Carnac (Franța), Stonehenge, Callanish, Avebury (Anglia), despre care știința secolului al XX-lea a dovedit că ele dețineau și funcțiuni astronomice certe (arheoastronomia).

Foarte straniu și în aceeași măsură extrem de interesant este faptul că aceste sanctuare megalitice au ascuns până în anii din urmă performanțe științifice atât de ieșite din comun încât ne pare imposibil să nu ne întrebăm dacă acea știință incompatibilă cu primitivismul acelor civilizații preistorice este numai rezultatul contemplării cerului spuzit de stele al strămoșilor noștri aproape sălbatici, sau dovada incontestabilă a controversatului adevăr că informațiile cosmice respective au fost transmise de ființe extramundane pe care pământeni le-au numit zei? De exemplu, sanctuarele megalitice despre care vorbim (unele cu vechime de peste cinci mii de ani) sunt capabile să măsoare timpul cu precizie sau să calculeze matematic evenimente cosmice care se petrec cu periodicități de zeci de mii de ani sau chiar mai mult.

Și tot în același registru, ne putem întreba, pe bună dreptate, cum de cunoșteau sumerienii (o civilizație care a apărut abrupt în istorie și era net superioară popoarelor din acele timpuri), cu patru mii de ani înaintea apariției telescoapelor moderne, amănunte astronomice despre sistemul Sirius, o stea dublă, unde Sirius B este o stea pitică albă, un astru greu, cu o revoluție completă în 50 de ani? Știința modernă a calculat 49 de ani. Dar, surpriză!

Informații identice despre Sirius găsim și în „Cartea Jubileelor” a esenienilor, autorii „Manuscriselor de la Marea Moartă”, cât și (o și mai mare surpriză!) în tradițiile dogonilor (un trib din Mali) care susțin că strămoșii lor le-au primit de la zeii numiți Nommos, care au sosit din Cosmos. Deci zeii, ființe supranaturale, aveau cunoștințe științifice!?

Așa cum am remarcat întotdeauna din lucrările celor mai importanți mitologi și istorici ai religiilor, zeii au jucat un rol primordial în civilizarea speciei umane.

Cu privire la acest subiect se poate consulta, de pildă, lucrarea „Sacru și profanul” de Mircea Eliade (Editura Humanitas, București, 1992).

În acele timpuri străvechi, religiile legate de zei (cultele păgâne) erau indisolubil legate de astrologia practică exclusiv de sacerdoți (preoți).

Mai târziu, după apariția creștinismului, îndeosebi în Europa medievală, astrologia s-a desprins de religie, intrând în preocuparea inițiaților profani, în timp căpătând și o aură ezoterică.

Cea mai cunoscută imagine grafică legată de astrologie este zodiacul ceresc, cu ajutorul căruia se pot descifra principalele repere sau jaloane ale existenței pământești a oamenilor, ținându-se cont de poziția unor astre pe harta cerului în momentul nașterii (an, lună, ziuă și oră).

Se pare că zodiacul își are obârșia în Egipt (noi credem că nu întâmplător), apoi, prin filiera mesopotamiană, unde a fost perfecționat, a ajuns în Grecia, apoi în Europa.

Trebuie să subliniem că din astrologia serioasă practică de specialiști cu profunde și înalte preocupări ezoterice, s-a desprins astrologia comercială prezentă azi în toată mass-media.

MAGIA ÎNTRE SUPRANATURAL ȘI NATURAL (II) - Puterile paranormale ale oamenilor și mecanismele decriptate ale magiei

Foarte pe scurt, alchimia, ca ramură importantă a magiei, este o știință ocultă (considerată o pseudoștiință) cu ajutorul căreia inițiații căutau să obțină, pe plan material, transmutația unor metale în aur, iar pe plan spiritual, viața și tinerețea veșnică (elixirul tinereții) precum și cunoașterea (piatra filozofală). Cu toate acestea, s-au făcut auzite numeroase voci care au susținut că, în realitate, transformarea plumbului în aur este de fapt o figură de stil care se traduce prin transformarea unei minți primitive, sălbatică, într-una șlefuită, luminată de cunoaștere.

Alchimia, la fel ca și astrologia, își are originile în neolitic, așa după cum susținea și Mircea Eliade, care, în „Forgerons et elchimistes” (Paris, 1977), amintea de misterele subpământane ale mineritului și metalurgiei.

De-a lungul a mii de ani, alchimia s-a dezvoltat diferit în funcție de particularitățile spirituale și științifice ale diferitelor popoare. Astfel, sunt cunoscute azi alchimiile egipteană, mesopotamiană, europeană, extrem orientală (Mircea Eliade, „Alchimia asiatică”, Editura Humanitas, București, 1991), dar cea mai fascinantă pentru noi a fost cea practică pe ascuns în Europa, începând cu Evul Mediu: Biserica interzicea magia.

Tot Mircea Eliade afirma că alchimia nu a fost o precursoră a chimiei, ele dezvoltându-se separat. Caracterul ezoteric ascuns, tainic, al acestei discipline i-a determinat pe alchimiști să nu împărtășească toate secretele care învăluiau munca lor, mai ales dacă avem în vedere cercetările acestora cu privire la obținerea aurului din alte metale, găsirea unui panaceu universal care să vindece toate bolile și obținerea nemuririi prin elixirul vieții.

PETRU VINTILĂ Jr.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*